

2 MÓZES

6-10. FEJEZET

Véleményem szerint, amikor bármilyen szolgálatot kezdünk végezni az Úrnak, a Sátán azonnal meg fogja támadni a hitünket és elkötelezettségünket, és megpróbál elbátortalanítani. Ez főleg akkor történik, ha a szolgálat a Lélek ajándékaival függ össze.

Például a próféciával kapcsolatban ezt írja Pál: „A prófétáló prófétájon az ő hite mértéke szerint”.

Gyakran, amikor hitből kilépve kimondod azt, amit Isten szavának gondolsz, akkor az emberek meg fogják ezt kérdőjelezni, és te magad is kételkedni kezdesz abban, hogy vajon valóban Isten szól-e hozzád. Mózes is erre a pontra érkezett, ahol az emberek megkérdőjelezték őt, a szolgálatát, és ennek következtében ő Istennek tette fel ezeket a kérdéseket: Miért küldtél el engem, hisz a dolgok csak egyre rosszabbak lesznek?

A hatodik fejezettől kezdve Istennek a kételkedő prófétához intézett válaszát olvashatjuk:

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Majd meglátod, mit cselekszem a fáraóval, mert erős kéz kényszeríti arra, hogy elbocsássa, erős kéz kényszeríti arra, hogy elűzze őket országából.

Azután beszélt az Isten Mózessel, és azt mondta neki: Én vagyok az ÚR!

Hát persze, hogy Ő az ÚR, gondoljuk. De hányszor és hányszor felejtjük el ezt, és hányszor gondoljuk azt, hogy mi vagyunk a kormányosok, és mi kell ellenőrzés alatt tartásuk a dolgokat. Sokan úgy viszonyulnak Istenhez, mintha Ő egy bábu vagy robot volna, és parancsolgatni kezdenek neki, de az Úr ezt mondja nekik: „Megálljatok, én vagyok az ÚR!”

Sokszor át akarjuk venni az Ő pozícióját, és ezért kell emlékeztessen minket, hogy kicsoda is Ő valójában. És amikor elfelejtjük, hogy Ő az ÚR, akkor abba a hibába esünk, amiről Pál a Róma 1-ben beszélt: „Ismerték Istent, de nem Őt dicsőítették”, hanem a dolgokat saját kezükbe akarták venni, és úgy életek, mintha Isten az ő szolgájuk volna, ahelyett, hogy ők lennének Isten szolgálói. Szükségünk van arra, hogy emlékeztessen minket hatalmának és dicsőségének nagyságára, mert Ő az ÚR!

Gyakran a problémáink elborítanak minket, és azt látjuk, hogy hegyként tornyosul a előttünk a nehézség, amelyet semmi sem tud elmozdítani. Elkeseredünk emiatt, és félénken közelítünk Isten felé, nem merjük megkérni Őt, hogy segítsen, mert tudjuk, hogy az akadály hatalmas, és tudjuk, hogy számunkra lehetetlen ezt elmozdítani. Kételkedünk abban is, hogy az ÚR el tudja-e mozdítani azt.

Amikor tanítványok egy nagy nehézséggel az Úrhoz fordultak ezt mondták: „Istenem, Te aki teremtetted az eget és a földet és mindent ami azokon van...” Nagyon jó, ha imádságaink előtt erre emlékeztetjük magunkat. A menny az Ő kezének munkája, ezért aztán az előtted tornyosuló hegy lehet, hogy úgy tűnik számodra, hogy egy Himalája, Istennek mégsem jelent nehézséget. Legközelebb, amikor egy ilyen hegy áll előtted, csak emlékezzetek Dávid szavaira: „amikor felnézek az égre, amit az ujjaid teremtettek”, akkor minden problémám gyerekjátéknak tűnik.

Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg, mint mindenható Isten, de azon a néven, hogy az ÚR, nem voltam ismert előttük.

Amikor Izsák megkérdezte Ábrahámától, hogy „Apám, hol van az áldozat?” Ábrahám azt válaszolta, hogy „Az Úr a gondoskodó.” Mégis itt azt mondja Isten, hogy nem ismerték Őt ilyen személyes módon, mint

ahogy Mózes ismerte az Urat. A nép mindenható Istenként ismerte Őt, a menny és a föld teremtőjeként, és lehet, hogy sokan ma is így ismerik Őt. Amikor valaki úgy kezdi az imáját, hogy „Mindenható Isten, mennynek és földnek teremtője...”, akkor talán nincs olyan közvetlen kapcsolatban Istennel, mintha azt mondaná: „Hé, apuci, bajban vagyok...” Nagyon dicső dolog, ha valakinek közvetlen, intim kapcsolata van Istennel, amikor a Jehova néven keresztül ismeri Őt, és így Isten azzá válik számára, amire neki éppen szüksége van.

Izrael gyermekei nem voltak ilyen közvetlen kapcsolatba vele, mert számukra Isten csak egy hatalmas, mindenható erő volt, aki teremteni tud, és mérhetetlen nagy távolság volt a közöttük, akárcsak a végtelen és a véges között. Most Isten közelebb akar lépni hozzájuk, ugyanúgy, ahogy hozzátok is közelebb akar lépni, és ezért küldte el egyszülött Fiát. Miért? Azért, hogy a lehető legközvetlenebb, intim kapcsolatba kerüljünk Vele, akárcsak egy apa a fiával. Így bátran léphetünk az Ő jelenlétébe, és kegyelmet kaphatunk tőle a szükség órájában.

Érdekes, hogy amikor az emberek belépnek az irodámba, sokszor annyira izgulnak, hogy elfelejtik, hogy mit akartak mondani. Ez egy kicsit vicces számomra, mert én nem vagyok senki jelentős, és tudom is, hogy egy senki vagyok. Mivel Isten az életemen keresztül végezte el ezt a munkát, az emberek tisztelik azt, habár ez nem tesz engem nagygyá, csak Istent dicsőíti az, hogy képes volt arra, hogy még rajtam keresztül is alkotni tudott valamit kegyelme segítségével. Ez mutatja azt, hogy milyen hatalmas Isten.

Az emberek mégis tartanak tőlem, amikor bejönnek az irodába, de nem így az unokáim. Berobbanak az ajtón, nem érdekli őket, hogy éppen milyen megbeszélés kellős közepén vagyok, és elkiáltják magukat: „Nagapa, egy fagyit akarok!” És ők lesznek a legfontosabbak a kapcsolatunk miatt. Isten azt akarja, hogy gyönyörű, közvetlen kapcsolatotok legyen Vele, és hogy szabadon jöjjetek hozzá bármikor, még a legkisebb dolgokkal is.

Szövetséget is kötöttem velük, hogy nekik adom Kánaán földjét, azt a földet, amelyen jövevények voltak. Meghallottam én Izráel fiainak a panaszkodását is amiatt, hogy az egyiptomiak szolgai munkára kényszerítik őket, és emlékszem szövetségemre.

Isten itt emlékezteti Mózeset arra, hogy tudja, hogy szövetséget kötött velük, és emlékszik erre a szövetségre. Gyakran az idő hosszúsága miatt úgy érezzük, hogy Isten elfelejtette az ígéreteit.
*az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek,
és ezt kérdezzék: „Hol van az ő eljövételének ígérete?”*

Isten nem feledkezik meg az ígéreteiről, Ő hűséges.

Ezért mondd meg Izráel fiainak: Én vagyok az ÚR, és megszabadítalak benneteket az egyiptomi kényszermunkától, megmentelek benneteket a szolgai munkától, és megváltalak benneteket kinyújtott karral és súlyos ítéletekkel.

Népeimmé fogadlak titeket, és a ti Istenetek leszek, és megtudjátok, hogy én, az ÚR vagyok a ti Istenetek, aki megszabadítalak benneteket az egyiptomi kényszermunkától.

Azután beviszlek benneteket arra a földre, amelyre nézve megesküdtem, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom azt. Azért nektek fogom adni örökségül. Én vagyok az ÚR.

Az ígérek értéke megegyezik az ígéretet tevő személyének értékével. Vannak olyanok, akik sokat ígérgetnek, de nem sok bizalmam van ezekben. Amikor még kicsi voltam, eljött hozzánk az egyik unokatestvérünk, Pringel, aki apám ágán volt rokonunk.

Belépett a házba, mindenkit körbecsókol, és arról áradozott, hogy milyen gyönyörű ez a család. Majd odalépett hozzám és azt mondta: „Fiam, ne dohányozz, mert ha nem dohányzol 21 éves korodig, akkor adok neked egy aranyórát!” Nagyon viccesnek találtam ezt a kijelentését, mert ő maga dohányzott. Én nem dohányoztam 21 éves koromig, és a mai napig sem dohányzok, de soha többé nem láttam őt. Van egy aranyóra ígéretem, de abból nem láttam még semmit.

Vannak hát olyan ígéretetek, amelyekre nem lehet alapozni, de amit Isten ígér, és ez esetben 7 ígéretet olvashatunk tőle, az biztos.

Az izraeli történelmet végigkövetve láthatjuk az ő kihozatalukat Egyiptomból a Vörös-tengeren keresztül az ígért földjére, amelynek során Istennel egy újfajta kapcsolatuk alakult ki, miközben a régi életük halálán keresztül az új ígért földjére vitte őket.

Isten Izraelnek tett ígéreteit a saját életünkre is alkalmazhatjuk: „Ki foglak menteni a nagy nehézségekből, meg foglak szabadítani a régi életed rabságától, és meg foglak váltani, az Istened leszek, és beviszlek téged az ígéretem teljességébe.”

Mózes pedig elbeszélte mindezt Izráel fiainak. De nem hallgattak Mózesre kishitűségük és a kemény szolgálata miatt.

Akkor így szólt az ÚR Mózeshez:

Menj, és mondd meg a fáraónak, Egyiptom királyának, hogy bocsássa el Izráel fiait országából.

Mózes azonban így beszélt az ÚR előtt: Hiszen Izráel fiai sem hallgattak rám, hogyan hallgatna rám a fáraó, amikor még a beszédben is ügyetlen vagyok?!

Hogy gondold Istenem, hogy miután az izraeliek sem hallgattak rám, hogyan fog a fáraó meghallgatni engem? Mózes még mindig húzódozik Isten elhívása előtt.

De az ÚR szólt Mózesnek és Áronnak, és odarendelte őket Izráel fiaihoz meg a fáraóhoz, Egyiptom királyához, hogy vigyék ki Izráel fiait Egyiptom országából.

Ettől kezdve egy kis nemzetségtáblázatot olvashatunk Jákob három legnagyobb fiáról. Ruben és Simeon esetében csak a fiaik nevét olvashatjuk, de Lévi esetében egészen a dédunokáig megy el, hogy Mózeshez és Áronhoz érkezhessünk.

A 20.-ik vers:

Amrám feleségül vette Jókebedet, apja húgát, és ő szülte neki Áront és Mózeset. Amrám százharminchét esztendővel élt.

A 26.-ik verstől:

Ez az az Áron és Mózes, akiknek azt mondta az ÚR: Hozzátok ki Izráel fiait Egyiptom országából, seregeik szerint.

Ők - Mózes és Áron - beszéltek a fáraóval, Egyiptom királyával, hogy kihozzák Izráel fiait Egyiptomból.

Amikor az ÚR Egyiptom földjén beszélt Mózesrel,

így szólt az ÚR Mózeshez: Én vagyok az ÚR! Mondd meg a fáraónak, Egyiptom királyának mindazt, amit én mondok neked!

De Mózes azt mondta az ÚRnak: Hiszen én ügyetlen vagyok a beszédben. Hogyan hallgatna rám a fáraó?

A 7.-ik fejezet:

Az ÚR azt mondta Mózesnek: Lásd, olyanná teszlek a fáraó előtt, mintha isten volnál. Testvéred, Áron pedig a prófétád lesz.

Te mondj el neki mindent, amit én parancsolok neked. Testvéred, Áron, meg beszéljen a fáraóval, hogy bocsássa el országából Izráel fiait.

Én azonban megkeményítem a fáraó szívét, és bár sok jelet és csodát teszek Egyiptom földjén

Fontos megjegyezni, hogy az Isten azt mondja, hogy megkeményíti a fáraó szívét, majd számon kéri rajta, hogy kemény szíve van neki. Vajon igazságos-e ez?

Az eredeti héberben az első néhány alkalommal azt írja, hogy a fáraó megkeményítette a saját szívét, majd később Isten keményítette meg az ő szívét. Mindezt két különböző szó fejezi ki az eredetiben, és amikor a megkeményítés Istenre vonatkozik, akkor a szó azt jelenti, hogy Isten megerősítette a fáraót a választásában.

Isten megengedi, hogy ti magatok döntsetek, és gyakran megerősíti az általatok között döntést. Ezt tette a fáraóval is, hisz a fáraó is szabad akarattal kezdte az elején.

Az Úr megerősítése áldás számomra, mert amikor először döntést hoztam, akkor még nagyon gyenge voltam, de Isten megerősített a döntésemben, megkeményítette az elkötelezettségemet az Ő irányában. Megerősítette az eredményeimet, és ugyanúgy a ti döntéseiteket is meg fogja erősíteni. Ha viszont Isten ellen döntötök, megkeményítitek az akaratotokat vele szemben, akkor tragédia lenne, ha ebben az állapotokban erősítene me titeket. Ez tette a fáraóval.

a fáraó nem hallgat rátok, amíg rá nem teszem kezemet Egyiptomra. Akkor majd kihozom seregemet, az én népem, Izráel fiait Egyiptomból súlyos ítéletekkel.

Isten előre tudta, hogy mit fog tenni a fáraó. Tudta előre a döntéseit, és azt is tudta, hogy ennyi választási lehetőséggel a történelem egyik legcsökönnyösebb és legostobább személyisége kellett legyen, ha mindig Isten ellen döntött, és ennek következtében elpusztította Egyiptomot.

Isten tehát mindent tudott előre, és ezt a tudását fel is használta a döntés megkeményítésekor. Nagy butaság lenne, ha előre tudnál mindent, de nem használnád azt a saját előnyödre. Ha tudnád előre a lóversenyen, hogy melyik ló fog győzni, akkor ostobaság lenne vesztés lóra fogadni, nem igaz? Isten is tudja előre, hogy ki fog győzni, nagy butaság lenne részéről is, ha a vesztesekbe fektetné energiáját. Nem kárhoztathatjuk Istent azért, mert mindent tud előre.

Az a legnagyobb dolog, hogy Isten belénk fektette energiáját, és ez azt jelenti, hogy győztesek vagyunk! Abból tudjuk ezt, hogy Isten munkálkodik a mi életünkben, mert tudja, hogy a győztes oldalon vagyunk. Isten kiválasztott minket és ez nem félelemmel kellene eltöltsön, hanem örömmel kellene okot adjon.

Majd megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az ÚR, ha kinyújtom kezemet Egyiptomra, és kihozom közülük Izráel fiait.

Itt van a cél: hogy megtudják az egyiptomiak, majd később az egész világ, hogy „én vagyok az ÚR”.

Mózes és Áron így járt el. Azt tették, amit az ÚR parancsolt nekik.

Mózes nyolcvanestendős, Áron pedig nyolcvanhárom esztendős volt, amikor a fáraóval beszéltek.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak:

Ha így szól hozzátok a fáraó: Tegyetek valami csodát! - akkor mondd Áronnak, hogy vegye a botját, és dobja a fáraó elé, hogy kígyóvá változzék!

Bement azért Mózes és Áron a fáraóhoz, és úgy cselekedtek, ahogyan az ÚR parancsolta. Áron odadobta a botját a fáraó és szolgálái elé, és az kígyóvá változott.

Akkor a fáraó is előhívta a bölcseket és varázslókat, és azok, Egyiptom mágusai is ugyanazt tették a maguk titkos mesterségével.

Mindegyik odadobta a botját, és azok kígyóvá váltak. De Áronnak a botja elnyelte a botjaikat. A fáraó szíve azonban kemény maradt, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az ÚR..

Nagyon érdekes, hogy a fáraó mágusai képesek voltak utánozni Áron és Mózes csodatételét. Vannak a sötétségnek olyan erői, amelyek képesek az Isten munkájához hasonlóan dolgozni. A Sátán egy hatalmas utánzó. Ha egy helyzet csodának tűnik, és nem tudom megérteni azt, ez még nem jelenti azt, hogy ez Isten műve. A Sátán Isten munkájának nagy részét képes megismételni, és gyakran ezt meg is teszi.

Az Antikrisztus egyik legjellemzőbb vonása, hogy csodákat és jeleket fog tenni az emberek előtt. A Sátánnal kapcsolatban azt is tudjuk, hogy képes egy fényes angyallá változtatni önmagát azért, hogy becsapja az embereket. De vajon el kellene-e határolódjunk a csodáktól csak azért, mert a Sátán képes a csodákat utánozni? Vegyük észre, hogy az utánzat sohasem tudja megkérdőjelezni az eredetit, mert nincs utánzat, ha nincs eredeti. Az utánzat tehát alátámasztja Isten eredeti ajándékainak létezését.

De honnan tudhatjuk, hogy erdeti ajándékot kaptam Istentől, vagy csak utánzatot? Hát ha ez a gondod, akkor legelőször is az Istennel való kapcsolatodat és az Istenről alkotott képedet kell rendbe tegyed. Mert, ha azt gondolod, hogy őszinte és nyílt szívvel közeledsz Istenhez, és erre Ő egy hamis ajándékot ad neked, akkor nem ismered és nem szolgálod azt az Istent, akit én ismerek és én szolgállok.

Azt gondolod, hogy a te Atyád követ fog adni neked, amikor kenyeret kérsz tőle? Milyen Atya az ilyen? Semmi esetre sem az én szerető mennyei Atyám. Ugyanígy, ha azt mondom neki, hogy „Istenem, szükségem van rád, és a te tökéletességedet szeretném az én életemben”, akkor istenkáromlás lenne azt gondolni, hogy Isten megengedné a Sátánnak, hogy valami hamis dologgal vonuljon be az életembe.

Jézus azt mondta, hogy „Mennyivel inkább fogja az Atya az Ő Lelkét adni azoknak, akik kérik tőle.” A szerető, áldásos Atyátok mindig az eredetit fogja adni nektek, sohase kell aggódjatok emiatt, mert nem fog semmi egyebet megengedni.

Tudjuk tehát, hogy létezik a hamisság, a sötétség ereje képes csodákat tenni, amelyeket nem tudunk megérteni. A varázsló könyvekben, amelyekkel a legjobb ha nem foglalkoztok, látható, hogy sokat foglalkoznak Mózes könyveivel, az egyiptomi varázslókkal, mert ezek a sötétség hamis világával vannak kapcsolatban.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Konok a fáraó szíve, nem akarja elbocsátani a népet.

Menj el a fáraóhoz reggel, amikor éppen kimegy a vízhez, állj eléje a Nílus partján, és vedd kezébe azt a botot, amely kígyóvá változott.

Ezt mondd neki: Az ÚR, a héberek Istene küldött engem hozzád ezzel az üzenettel: Bocsásd el népemet, hogy szolgáljanak nekem a pusztában! - de te nem hallgattál rám mindeddig.

Így szól azért az ÚR: erről tudod meg, hogy én vagyok az ÚR: Én a kezemben levő bottal ráütök a Nílus vizére, és az vérré változik.

Emlékeztek arra, amikor Mózes először bement a fáraóhoz, és azt mondta neki: „Az Úr azt mondta, hogy engedd el a népét...”, erre a fáraó azt válaszolta, hogy „Kicsoda az Úr, nem is merem Őt.” Ezért ez a kis bemutatkozás az Úr részéről, hogy megtudja, hogy kicsoda Ő:

A Nílus halai elpusztulnak, a Nílus maga pedig megbűdösödik, úgyhogy az egyiptomiak undorodni fognak attól, hogy vizet igranak a Nílusból.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Mondd Áronnak, hogy vegye a botját, és nyújtsa ki kezét Egyiptom vizei, folyói és csatornái fölé, tavai és összes vízgyűjtője fölé, hogy vérré váljanak. Legyen vér Egyiptom egész földjén, mind a faedényekben, mind a kőedényekben.

Mózes és Áron úgy cselekedett, ahogyan az ÚR parancsolta. Fölemelte a botját a fáraó és szolgálai szeme láttára, ráütött a Nílus vizére, és a Nílus vize mind vérré változott.

A Nílus halai kipusztultak, maga a Nílus megbüdösödött, úgyhogy az egyiptomiak nem tudtak inni a Nílus vizéből. Vér volt Egyiptom egész földjén.

De Egyiptom mágusai is úgy cselekedtek titkos mesterségükkel

Ismét utánozzák az eredeti csodatételt, csak egy kissé ostobák, mert mire jó ez a fáraónak? Ahelyett, hogy a vért visszaváltoztatnák vízzé, még több bajt okoznak.

ezért a fáraó szíve kemény maradt, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az ÚR.

A fáraó megfordult, hazament, és nem vette szívére a dolgot.

Az egyiptomiak pedig mind ásni kezdtek a Nílus környékén, hogy vizet ihassanak, mert nem tudtak inni a Nílus vizéből.

Hét nap telt el azután, hogy megverte az ÚR a Nílust.

Wilakowski a Világok harca című könyvében megpróbál magyarázatot adni a Nílus vizének vérré változtatásáról. Számomra nincs szükség magyarázatra, mert tudom, hogy Isten egyszerűen magyarázat nélkül tehet és tesz csodákat.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Menj be a fáraóhoz, és ezt mondd neki: Így szól az ÚR: Bocsásd el népem, hogy szolgálhasson nekem!

Mert ha nem akarod elbocsátani, akkor én békákkal verem meg egész határodát.

Az egyiptomiak kígyó imádatban éltek, és amikor Mózes a botot kígyóvá változtatta akkor nem ölhatték meg azt. Ezenkívül a Nílust is istenként tisztelték az életfenntartó ereje miatt, és amikor Isten ezt vérré változtatta, akkor egy újabb istenükre mérte a csapását. A békák imádata szintén a vallásuk része volt, és nem ölhatték meg őket, hisz ezeket szentnek tartották. Szeretitek a békákat, isteníteni akarjátok őket? Hát itt van, adok én nektek békákat!

Békák hemzsegnek a Nílusban, sőt ki is jönnek belőle, és bemennek a házába, a hálósobádba, az ágyadba, szolgálid házába, néped közé, a kemencékbe, és a sütőteknőkbe.

Rád másznak a békák, meg népedre és szolgálidra.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Mondd Áronnak, hogy nyújtsa ki kezét botjával együtt a folyók, csatornák és tavak fölé, és hozza föl a békákat Egyiptom földjére!

Áron kinyújtotta kezét Egyiptom vizei fölé, és a békák feljöttek, és ellepték Egyiptom földjét.

Nagyon érdekes megfigyelni, hogy Isten miként tartja ellenőrzés alatt a természetet. A természet maga olyan lenyűgöző, oly sok felfoghatatlan része van Isten ezen teremésének. Nagyon szeretem tanulmányozni a természet különböző csodáit.

Isten olyan ösztönöket tud beültetni az állatokba, amelyeket nem értünk, és így a békákat is mind kihívta a folyókból. Az egyiptomiak nem ölhatték meg őket, mert ezeket kis isteneknek tartották.

Áron kinyújtotta kezét Egyiptom vizei fölé, és a békák feljöttek, és ellepték Egyiptom földjét.

De a mágusok is így cselekedtek titkos mesterségükkel, és békákat hoztak föl Egyiptom földjére.

Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és Áront, és azt mondta: Könyörögjete az ÚRhoz, hogy távolítsa el a békákat rólam és népemről! Én pedig elbocsátom a népet, hogy áldozzék az ÚRnak.

Mózes azt felelte a fáraónak: Tetszésedre bízom, hogy mikorra könyörögjek érted, szolgálidért és népedért, hogy kipusztuljanak a nálad és házaidban levő békák, és hogy csak a Nílusban maradjanak meg.

Holnapra - felelte a fáraó. Mózes ezt mondta: Úgy lesz, ahogyan mondd, hogy megtudd: nincs hasonló a mi Istenünkhöz, az ÚRhoz.

Eltávoznak a békák tőled, házaidból, szolgálidról és népedről, és csak a Nílusban maradnak meg.

Mózes és Áron kijött a fáraótól. Mózes azután kiáltott az ÚRhoz a békák miatt, amelyeket a fáraóra küldött.

Az ÚR pedig Mózes szava szerint cselekedett. Kipusztultak a békák a házakból, az udvarokból és a mezőkről.

Akkor rakásra hányták őket, és bűzlött az egész ország.

Isten nem küldte vissza a békákat a folyóba, hanem megölte őket, és a kis isteneik bűzleni kezdtek.

Amikor a fáraó látta, hogy enyhült a baj, konok maradt a szíve, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az ÚR.

Majd ezt mondta az ÚR Mózesnek: Mondd meg Áronnak: nyújtsa ki botját, és üssön rá a föld porára, hogy az szúnyoggá váljék Egyiptom egész földjén.

Így is cselekedtek. Áron kinyújtotta a kezét, és botjával ráütött a föld porára. Ekkor szúnyog lepett el embert és állatot. A föld minden pora szúnyoggá vált egész Egyiptomban.

A mágusok is meg akarták tenni titkos mesterségükkel, hogy szúnyogokat hozzanak létre, de nem tudtak.

A mágusok erejük végére értek. Itt már teremtésre volt szükség. A békákat ki tudták hozni a vízből, a vizet vérré tudták változtatni, és a botot kígyóvá, de ettől kezdve már nincs erejük tovább versenyezni.

És a szúnyogok ellepték az embereket és az állatokat.

Ekkor azt mondták a mágusok a fáraónak: Isten ujjá ez! De a fáraó szíve kemény maradt, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az ÚR.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Állj oda korán reggel a fáraó elé, amikor kimegy a vízhez, és mondd neki: Így szól az ÚR: Bocsásd el népemet, hogy szolgáljon nekem!

Mert ha nem bocsátod el népemet, akkor én bögölyöket bocsátok rád, szolgálidra, népedre és házaidra. Bögölyökkel telnek meg az egyiptomiak háza, sőt a föld is, ahol ők laknak.

De kivételt teszek azon a napon Gósen földjével

Ettől kezdve Isten különbséget fog tenni Izrael gyermekei és az egyiptomiak között, és a csapások csak az egyiptomiakra fognak vonatkozni, az izraelieket pedig meg fogja kímélni.

De kivételt teszek azon a napon Gósen földjével, ahol az én népem tartózkodik, és ott nem lesznek bögölyök, hogy megtudd: Én, az ÚR, itt vagyok az országban.

Így teszek különbséget az én népem és a te néped között. Holnap történik meg ez a jel.

Az ÚR így cselekedett: Tömegestül jöttek a bögölyök a fáraónak és szolgálinak házaiba, úgyhogy egész Egyiptomban szenvedett a föld a bögölyök miatt.

Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és Áront, és ezt mondta: Menjete, áldozatok Isteneteknek itt az országban!

De Mózes azt felelte: Nem volna helyes így cselekednünk, mert undorodnak az egyiptomiak attól, amit mi áldozunk Istenünknek, az ÚRnak. Hiszen, ha azt áldozzuk, amitől undorodnak az egyiptomiak, megköveznek bennünket!

El akarunk menni a pusztába háromnapos járóföldre, hogy ott áldozzuk Istenünknek, az ÚRnak, ahogyan megparancsolta nekünk.

A fáraó először ajánl kompromisszumot. A Sátán is gyakran ezt teszi. Amikor elkötelezed az életedet Jézus Krisztusnak, és a Sátán látja ezt, akkor elkezd ajánlgatni a kompromisszumait. „Nem baj, ha ezzel foglalkozol, de ne légy olyan vallásos, ne menj túl messze, ne mélyedj el ebben a dologban, mert vallásos fanatikussá válhatsz. Járj templomba egy héten egyszer, vagy minden második héten, de ne engedd, hogy ez a dolog rád telepedjen. Menj, de áldozz itt az országban, ne menj túl messzire.”

Mózes tudta, hogy ha az országban áldoznak, mivel az egyiptomiak állatimádók voltak, ez haragra gerjesztette volna őket, és ezért megkövezték volna az izraelieket. Ezért Mózes bölcsen mondta, hogy nem fognak áldozni az országban.

Akkor ezt mondta a fáraó: Én elbocsátalak benneteket, hogy a pusztában áldozzatok Isteneteknek, az ÚRnak. Csak nagyon messze ne menjetek! Könyörögjetek értem!

Itt a második kompromisszum, ne menjetek túl messze.

Mózes így felelt: Én most kimegyek tőled, könyörgök az ÚRhoz, és holnap eltávoznak a bögyök a fáraóról, szolgálóiról és népéről. De többé ne csapjon be minket a fáraó azzal, hogy nem bocsátja el a népet áldozni az ÚRnak!

Azután kiment Mózes a fáraótól, és könyörgött az ÚRhoz.

Az ÚR pedig Mózes szava szerint cselekedett: Eltávolította a bögyöket a fáraóról, szolgálóiról és népéről, úgyhogy egy sem maradt.

De ezúttal is konok maradt a fáraó szíve, és nem bocsátotta el a népet.

Azután azt mondta az ÚR Mózesnek, hogy menjen be a fáraóhoz, és így beszéljen vele: Így szól az ÚR, a héberek Istene: Bocsásd el népemet, hogy szolgáljon nekem!

Mert ha nem akarod elbocsátani, és még mindig visszatartod őket, akkor megveri az ÚR a mezőn levő jószágodat, a lovakat, szamarakat, tevéket, marhákat és juhokat: igen nagy dögvész lesz.

De különbséget tesz az ÚR Izráel jószága és az egyiptomiak jószága között, és egy sem pusztul el abból, ami Izráel fiaié.

Határidőt is szabott az ÚR: Holnap cselekszi meg az ÚR mindezt az országban.

Másnap meg is cselekedte ezt az ÚR, és az összes elhullott jószág egyiptomi volt. De Izráel fiainak jószágából egy sem hullott el.

Nem minden jószág pusztult el, mert később is megveri az Úr a jószágokat egy újabb csapással, de minden jószág, ami elhullott, az egyiptomiaké közül hullott el.

A fáraó oda is küldött, és kitűnt, hogy Izráel fiainak a jószágából egy sem hullott el. De a fáraó szíve konok maradt, és nem bocsátotta el a népet.

Ekkor azt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Vegyetek egy tele marok kemencekormot, és szórja azt Mózes az ég felé a fáraó szeme láttára!

Porfelhővé válik az egész Egyiptom fölött, és hólyagos fekélyeket támaszt az embereken és állatokon egész Egyiptomban.

Vették azért a kemencekormot, odaálltak a fáraó elé, és Mózes az ég felé szórta azt. Ekkor hólyagos fekélyek támadtak az embereken és állatokon.

A mágusok már oda sem tudtak állni Mózes elé a fekélyek miatt, mert fekélyek keletkeztek a mágusokon is és minden egyiptomin.

De megkeményítette az ÚR a fáraó szívét, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az ÚR Mózesnek. Ezután azt mondta az ÚR Mózesnek, hogy álljon oda korán reggel a fáraó elé, és ezt mondja neki: Így szól az ÚR, a héberek Istene: Bocsásd el népemet, hogy szolgálhassanak nekem!

Mert ezúttal minden csapásomat rád bocsátom, meg szolgáládra és népedre, hogy megtudd: Nincs hozzám hasonló az egész földön!

Mert már kinyújtottam a kezemet, és megvertelek téged és népedet dögvésszel úgy, hogy kipusztulhattál volna a földről.

De mégis megtartottalak, hogy megmutassam neked az erőmet, és hirdessék nevemet az egész földön.

Ez a 16.-ik vers Isten korlátlan uralmáról szól: „Azért emeltelek fel, hogy elpusztítsalak, hogy az egész föld tudja, hogy én vagyok az ÚR.”

Pál szól Isten korlátlan uralmáról a Róma 9-ben, de nem akarja megmagyarázni, csak egyszerűen kijelenti azt.

Nincs szükség arra, hogy én megmagyarázzam ezt nektek, csak egyszerűen kijelentem, hogy Isten korlátlan uralommal, felségjoggal rendelkezik. Nem értem ezt teljesen, és azt sem, hogy ez hogyan osztozik az emberi felelősséggel, de tudom, hogy mindkettő igaz. Isten teljhatalmú, mi magunk viszont felelősek vagyunk a tetteinkért.

Másszóval, nem foghatom a tetteimet Istenre, és nem mondhatom azt, hogy ha ilyenné tett Isten, akkor hogyan is állhatnék ellent Isten akaratának. Mindezt az emberek csak kifogásként használják, de nincs benne igazság.

*Ha továbbra is gátolod népemet, és nem bocsátod el,
akkor én holnap ilyenkor olyan nagy jégesőt zúdítok le, melyhez hasonló nem volt Egyiptomban alapítása napjától fogva mostanáig.*

Most azért küldj el, hajtasd be jószágodat és mindenedet, ami a mezőn van, mert olyan jégeső szakad minden emberre és állatra, hogy ami a mezőn marad és nem hajtják haza, elpusztul.

Aki megijedt az ÚR kijelentésétől a fáraó szolgálói közül, hazamentette a szolgálait és jószágát.

Aki azonban nem szívelte meg az ÚR kijelentését, az a mezőn hagyta szolgálait és jószágát.

Ekkor azt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az ég felé, hogy essen jégeső egész Egyiptomban emberre, állatra és a mező minden fűvére Egyiptom földjén.

Mózes kinyújtotta a botját az ég felé, az ÚR pedig mennydörgést és jégesőt támasztott; villámok csaptak a földre, és jégesőt zúdított az ÚR Egyiptom földjére.

Esett a jégeső, és egymást érte a villámlás a jégesőben. Olyan hatalmas volt, amilyen nem volt még Egyiptomban, amióta emberek lakják.

Elverte a jégeső egész Egyiptomban mindazt, ami a mezőn volt: embert és állatot, a mező minden fűvét is elverte a jég, és összetördelte a mező minden fáját.

Csak Gósen földjén nem volt jégeső, ahol Izráel fiai laktak.

Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és Áront, és ezt mondta nekik: Ezúttal vétkeztem! Az ÚR az igaz, én és a népem pedig bűnösök vagyunk.

Könyörögjete az ÚRhoz, mert elég volt már a mennydörgésből és a jégesőből. Elbocsátalak benneteket, nem kell tovább itt maradnotok.

Mózes így felelt neki: Mihelyt kimegyek a városból, fölemelem kezemet az ÚRhoz. Megszűnik a mennydörgés, és nem lesz több jégeső, hogy megtudd: az ÚR a föld.

Tudom ugyan, hogy te és szolgálid még mindig nem félték az ÚRistentől.

Érdekes, hogy ezúttal beismeri bűnét, de ez egy hamis bűnvallás volt. Sok embertől hallottam már, hogy „Oh, én bűnös vagyok”, de ez nem bűnből való megtérést jelentett. A bűnvallással együtt valódi megtérés, büntől való elfordulás is szükséges ahhoz, hogy azt a megbocsájtás követhesse.

A lent és az árpát elverte a jég, mert az árpa kalászbán volt, a len pedig virágzott.

De a búzát és a tönkölyt nem verte el, mert azok később érnek.

Amikor eltávozott Mózes a fáraótól, és kiment a városból, fölemelte kezét az ÚRhoz, és megszűnt a mennydörgés meg a jégeső, és eső sem ömlött a földre.

Látva a fáraó, hogy megszűnt az eső, a jég és a mennydörgés, visszaesett vétkébe, és konok maradt a szíve neki is, meg szolgálainak is.

Megkeményedett a fáraó szíve, és nem bocsátotta el Izráel fiait - ahogyan megmondta az ÚR Mózes által. Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Menj be a fáraóhoz, mert én tettem keménnyé a szívet, valamint szolgálainak a szívet is, hogy ezeket a jeleket véghezvigyem közöttük.

Beszéld majd el a fiaidnak és unokáidnak, amit Egyiptommal cselekedtem, és jeleimet is, amelyekkel sújtottam őket. Tudjátok meg ebből, hogy én vagyok az ÚR!

Az Úr azért tette az eddigi dolgokat, hogy tudtára adja a fáraónak, hogy kicsoda Ő. Ettől kezdve azonban egy fordulat következik, és azt mondja, hogy azért is teszi ezeket, hogy az izraeliek elmeséeljék fiaiknak, unokáiknak, hogy mit tett az Úr az egyiptomiakkal.

Izrael történelmének ezen fejezete a mai napig létfontosságú számukra, amelyet minden gyerek meg kell tanuljon. A tragédia viszont az, hogy a mai zsidók közül sokan mindezt mitológiaként, tanítómeseként kezelik. Mit lehet tanulni a mitológiából arról, hogy az Úr valóban az ÚR?

Bement tehát Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az ÚR, a héberek Istene: Meddig vonakodsz még megalázkodni előttem? Bocsásd el népemet, hogy nekem szolgálhassanak!

Mert ha nem akarod elbocsátani népemet, akkor én holnap sáskákat hozok a határodra.

Úgy ellepik a föld színét, hogy látni sem lehet a földet, és megeshet a maradékot, amelyet a jégeső megkímélt, és így megmaradt nektek. Lerágnak minden fát, amely a mezőn nő.

Sőt tele lesz velük a háza, összes szolgálád háza és minden egyiptomi háza. Nem láttak ilyent a mai napig sem őseid, sem azoknak ősei, amióta ezen a földön laknak. Ezzel megfordult, és kiment a fáraótól.

A fáraótól megkérdezték szolgálói: Meddig lesz még vesztünkre ez az ember? Bocsásd el ezeket az embereket, hogy szolgálhassanak Istenüknek, az ÚRnak! Nem veszed észre, hogy pusztulóban van Egyiptom?

Ezért visszavitték Mózeset és Áront a fáraó elé, aki így szólt hozzájuk: Menjete, szolgáljatok Isteneteknek, az ÚRnak! De kik fognak elmenni?

A fiatalokkal és öregekkel megyünk, felelte Mózes, fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal és marháinkkal megyünk, mert ünnepet ülünk az ÚRnak.

A fáraó azt mondta nekik: Úgy legyen veletek az ÚR, ahogyan én elbocsátalak benneteket családotul! Vigyázzatok, rosszat akartok!

Nem úgy lesz! Csak ti, férfiak, menjete és szolgáljatok az ÚRnak, hiszen ti is ezt kívántátok! Azzal elkergették őket a fáraó elől.

A fáraó ismét egy kompromisszumot ajánl, és nem akarja, hogy a családot is magukkal vigyék, hisz a gyerekeknek semmi szükségük erre a megpróbáltatásra.

Hányszor mondja azt a Sátán, hogy „minek tennéd ki ilyen sokkhatásnak a gyerekeidet? Ha te el akarod kötelezni magad az ÚRnak, rendben. De minek raknál ilyen terhet a gyerekeidre? Minek akarod, hogy furcsák vagy különcök legyenek? Hagyd, hogy azt tehessék, amit a többi gyerek. Menj, de ne vidd magaddal a gyerekeidet.” Milyen alattomos kompromisszum ez!

Ekkor azt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet Egyiptom földje fölé, és jöjjenek föl a sáskáak Egyiptom földjére, és egyék le az ország minden fűvét, mindazt, amit a jégeső meghagyott!

Mózes tehát kinyújtotta a botját Egyiptom földje fölé, és az ÚR keleti szelet hozott az országra egész nap és egész éjjel. Reggel azután meghozta a keleti szél a sáskákat.

Feljöttek a sáskáak Egyiptom egész földjére, és roppant tömegben szálltak le Egyiptom egész területén. Nem volt ilyen sáskajárás sem azelőtt, sem azután.

Ellepték az egész föld színét, úgyhogy elsötétedett a föld, és leették a föld minden fűvét, a fák minden gyümölcsét, amit meghagyott a jégeső. A fákon és a füves mezőkön nem maradt semmi zöld Egyiptom egész területén.

Ekkor a fáraó sietve hívatta Mózeset és Áront, és ezt mondta: Vétkeztem a ti Istenetek, az ÚR ellen és tiellenetek.

Most azért bocsássátok meg még ez egyszer a vétkeimet, és könyörögjete Istenetekhez, az ÚRhoz, hogy legalább ezt a halált fordítsa el tőlem!

Ismét egy őszintétlen bűnvallás a fáraó részéről.

Mózes kijött a fáraó elől, és könyörgött az ÚRhoz.

Az ÚR pedig igen erős nyugati szélre változtatta a szelet, amely fölkapta a sáskákat, és belesodorta a Vörös-tengerbe. Nem maradt egy sáska sem Egyiptom egész területén.

De az ÚR megkeményítette a fáraó szívét, és nem bocsátotta el Izráel fiait.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az ég felé, és akkor olyan sötétség lesz Egyiptom földjén, hogy tapintani lehet a sötétséget!

Mózes kinyújtotta kezét az ég felé, és sűrű sötétség támadt egész Egyiptomban három napig.

Az emberek nem látták egymást, és három napig senki sem tudott kimozdulni a helyéről. De ahol Izráel fiai laktak, mindenütt világos volt.

Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és azt mondta: Menjete, tiszteljéte az URat, de juhaitok és marháitok itt maradnak!

Ismét egy kompromisszum. Menjete de ne vigyéte a vagyonotokat. Add magad az Úrnak, de ne add oda neki a vagyonodat.

Még a családtagok is elmehetnek veletek.

Mózes azonban azt felelte: Inkább neked kellene véresáldozatra és égőáldozatra valót adnod nekünk, hogy azt készítsük el Istenünknek, az ÚRnak!

Velünk fog jönni jószágunk is, nem marad itt egy fia sem, mert abból veszünk, hogy tiszteljük Istenünket, az URat. Mert magunk sem tudjuk, míg oda nem ériünk, hogy hogyan kell majd tisztelnünk az URat.

De az ÚR megkeményítette a fáraó szívét, és nem akarta elbocsátani őket.

Ezt mondta neki a fáraó: Takarodj előlem! Vigyázz, ne kerülj többé a szemem elé, mert meghalsz, ha még egyszer meglátlak!

Mózes így felelt: Jól mondod. Nem látsz engem többé!

Az biztos, hogy nem legjobb barátként váltak el egymástól.

82 perc